

קונטרס

מצב־רוח טוב

יגלה את מעלת האדם שמחזק עצמו בכל מה
שעובר עליו, וכן מחזק את אחרים שיהיו
תמיד בשמחה.

בנוי ומיסד על־פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ועל־פי דברי תלמידו, מורנו הגאון
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על־ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תובכ"א

קוֹנְטֵרס

מצב־רוח טוב

בני ובנותי היקרים! עלינו להתחזק באמונה בהקדוש־ברוך־הוא, אשר אין עוד דבר שמחזק את נשמות ישראל כמו אמונה. ולכן אמר רבנו ז"ל (שיחות־הר"ן, סימן לג): אצל בני־אדם אמונה זה דבר פשוט, דבר קטן, אבל אצלי העקר אמונה, כי אנו רואים בני־אדם נמצאים במצב־רוח ירוד ונפול, שורים בפחדים, בדכאון, אינם יודעים מה יהיה, הכל בא מחמת חסרון אמונה, כי אם אדם חזק באמונה בהקדוש־ברוך־הוא, שמלא כל הארץ כבודו, ודבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון, אדם זה תמיד ב"מצב־רוח טוב", ולא רק שהוא מתחזק בכל המצבים שעוברים עליו, אלא מחזק גם את אחרים. אמונה זו הנשמה ונקראת בלשון המקובלים ספירת המלכות, שאדם מקבל על עצמו

על מלכותו יתברך. מלכות זו הספירה דלית לה מגרמה כלום. אמונה זה דבר שהשכל אינו יכול להבין, אני מאמין בהקדוש־ברוך־הוא שמחיה ומחיה ומקיים את כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, אשר לפני מראה עיני, זה לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, דבר זה אין יכולים להסביר לזולת, כי דבר רוחני אי אפשר להסביר לשני. כמו שאין יכולים להסביר לשני איך נראה אור, איזה צבע הוא, איך הוא מרגש, אין יכולים להבין, כי זה פלא רוחני, כך אי אפשר להסביר לשני נעימות, ידידות, ויו האמונה בהקדוש־ברוך־הוא, וזה הסוד שכתוב בזהר (סבא משפטים דף צה): עוליתא שפירתא דלית לה עיני; זה בחינת אמונה, אומר רבנו י"ל (לקוטי מוה"י, חלק א', סימן סב), וכמו שכתוב (שיר השירים ו): "יפה את רעיתי", שזה בחינת "ורעה אמונה". אדם מתחזק באמונה דלית לה עיני גופא טמירתא ואתגלי, זה טמיר ונתגלה, ואם תשאל אחד שיש לו אמונה חזקה בהקדוש־ברוך־הוא: איך אתה מאמין בהקדוש־ברוך־הוא ומה זו אמונה, לא יוכל להסביר לך, כי גופא טמירתא — עצם האמונה זה נעלם ונסתר מעם ישראל, ואתגליא — אצל כל יהודי זה גלוי, כי מי שמאמין בהקדוש־ברוך־הוא, הוא נכלל באין סוף ברוך הוא. וזו מעלת נשמות ישראל, שכל

יהודי בלי יוצא מן הכלל, יש לו נקדת האמונה. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (סנהדרין מד.): ישראל אף-על-פי שחטא — ישראל הוא. מעצם האמונה שיש בו, זה מה שיחזיר אותו בתשובה, ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן רפב), אשר צריכים לחפש ולבקש ולמצא את הנקדה טובה שיש אצל כל יהודי, ומהי? אמונה. כל יהודי הוא חלק אלוך ממעל, כמו שכתוב (דברים יד, א): "בנים אתם לה' אלקיכם", כלנו בנים להקדוש-ברוך-הוא, וכן אומרים חכמינו הקדושים (פסחים פה): אפלו מחצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים, אלא צריכים להיות הצדיק הקדוש הזה, שרש נשמות ישראל, נשמה כללית, שיכולה לגלות את נקודת האמונה אצל כל יהודי, ולא כל אחד זוכה לזה, ולכן מצינו שבגיא-אדם מרחקים את הזולת, ואומרים: לך אין כבר שום תקנה. מי שעושה כן, הגם שיכול להיות שהוא צדיק, אבל אינו מנהיג ישראל. מנהיג ישראל, אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן ז') צריך להיות רחמן, כמו שכתוב (ישעיה מט, ו): "כי מרחם ינהגם", ועקר הרחמנות — להוציא מעם ישראל את העוונות, להחזיר בהם אמתת מציאותו ותברך. להדליק את הנר, כי כל יהודי הוא נר, כמו שכתוב (משלי כ, כז):

"נִרְאִים לְעֵינֵי אָדָם", וְזוֹ מַעֲלַת הַצַּדִּיק הָאֵמֶת,
הַדְּבוּק בְּאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, אֲשֶׁר הוּא יָכוֹל
לְהַדְלִיק אֶת כָּל הַנֵּרוֹת שֶׁל כָּלל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי
זוֹ עֵקֶר מַעֲלָתוֹ, שֶׁקֶבֶל גְּדֻלָּה מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
בֶּן כְּדֵי לִקְרֹב אֶת יִשְׂרָאֵל אֵלָיו יְתִבְרֶךְ. וְלִכְּנֹן
אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּרִכּוֹת ל.ב.): אָמֵר
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמֹשֶׁה: כְּלוּם נִתְּתִי לָךְ גְּדֻלָּה,
אֵלָּא בִּשְׁבִיל יִשְׂרָאֵל, עֲכָשׁוּ שִׂישְׁרָאֵל חֲטָאוּ, גְּדֻלָּתְךָ
לָמָּה לָּךְ? עֵקֶר הַגְּדֻלָּה שְׁנוֹתָנִים לַצַּדִּיק הָאֵמֶת,
שִׁיחֲזִיר אֶת כָּלל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּתִשְׁבּוּכָה, וְלִכְּנֹן
אֵלֹהֵי הַחֲכָמִים, גְּדוּלֵי הַתּוֹרָה, חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל,
שְׁנוֹסְעִים מִדּוּף לְדוּף וּמִכָּפָר לְכָפָר, מַעִיר לְעִיר
וּמִמְדִּינָה לְמְדִינָה, לְהַשִּׁיב אֶת יִשְׂרָאֵל בְּתִשְׁבּוּכָה,
אֲשֶׁר אֵין מַעֲלָה גְּדוּלָּה מִזֶּה, כִּי כְּשִׂיהוּדֵי מִשִּׁיב
יְהוּדֵי אַחֵר בְּתִשְׁבּוּכָה, עוֹשֶׂה רַעַשׁ בַּשָּׁמַיִם, וּבִפְרֹט
בְּדוֹר הַזֶּה (לְקוּשִׁי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן עח), יֵשׁ
הַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוּלָּה בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כָּלֶם רוֹצִים
לְחַזֵּר בְּתִשְׁבּוּכָה שְׁלֵמָה, יֵשׁ לְכֻלָּם תִּשְׁוָקָה עֲצוּמָה,
רְצוֹנוֹת וְכִסּוּפִים וְנִגְעָנוּעִים לְחַזֵּר אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, שְׁלֵא הָיוּ מַעוֹלָם, וְלִכְּנֹן עֲכָשׁוּ הוּא הַזְּמָן
לְעוֹרֵר אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, לְחַזֵּקָם, לְאַמְצָם
וְלְהַבִּיאֵם לְמַצֵּב רֵיחַ טוֹב, כִּי אָנוּ רוֹאִים, כְּשִׁישׁ
לְאָדָם אָמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמִקָּמָם מְצוּתָיו
יְתִבְרֶךְ, וּמִתְפַּלֵּל אֵלָיו יְתִבְרֶךְ, וְלוֹמֵד תּוֹרָה, הוּא

נמצא תמיד במצב רוח טוב, לא־כן מספן אדם שהאמונה אצלו לקויה, האמונה אצלו לא בשלמות, יש לו ספקות (שמות יז, ז): "הֲיֵשׁ ה'וֹי"ה בקרבנו אם אין"; אינו מקים את המצוות, בר מינו, רחוק מתורה ותפלה, אדם זה נמצא תמיד במצב־רוח רע וזרוד, והוא מפחד. ולכן זו מעלת החכמים והצדיקים שעוסקים לקרב את נשמות ישראל אל קונם, ומכניסים בהם "מצב־רוח טוב" — מה להם להיות בעצבות, במרירות ובדפאון, הלא הקדוש־ברוך־הוא אוהב אתכם ורוצה שתחזרו אליו בתשובה, כי אין הקדוש־ברוך־הוא חפץ במיתתן של רשעים אלא בשובם מדרךם הרעה, השם יתברך מצפה שנשוב אליו. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (בבכות נח.): הרוֹאֶה חכמי ישראל אומר: ברוך שחלק מחכמתו ליראיו; כי אלו הצדיקים האמתיים, הם הרחמנים הדי גדולים. ואנו רואים גם בגשמיות, בר מינו, אדם חולה במחלה כלשהי, הולך לרופא קטן, אומר לו הרופא: מחלתך חמורה, ואין לה תקנה; אדם נשבר ונכנס בתוך עצמו, ונעשה עצוב ושבור, אין לו חיות, רחמנא לישזן, ואם הולך לרופא גדול, בעל שם עולמי, ובודק אותו, אומר לו: אין לך כלל את המחלה שהרופא הקטן הגדירה וכו', אתן לך טפול, וכבר תבריא ותהיה כאחד האדם. בן

הוא בְּרוּחַנִיּוֹת, אִם אָדָם הוֹלֵךְ לַחֲכָם קָטָן, הוּא מִסְתַּכֵּל עָלָיו וְאוֹמֵר: לֵךְ אֵין כָּבֵר שׁוֹם תִּקְוָה, כִּי עֲשִׂיתָ עֲבֹרוֹת בָּאֵלוֹ, שְׁאִין עֲלִיָּהֵן תִּקְוָה וְכוּ'. זֶהוּ חֲכָם קָטָן שֶׁלֹּמֶד כְּפִי עֲרֹךְ שִׁכְלוֹ וְחֲכָמְתוֹ, לֹא־כֵן אִם אָדָם בָּא אֶל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, שֶׁנִּכְלָל לְגַמְרֵי בָּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וּמוֹכֵן לְמִסֵּר נַפְשׁוֹ בְּכָל רִגַע לְאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, אֲשֶׁר לָנוּ אֵין מִשְׁגַּב בְּזֶה, שֶׁצַּדִּיק אֵינוֹ מְסִית דַּעַת כְּרִגַע מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וּמֵיחָד יְחִידִים, וְנִכְנָס בְּמָקוֹם שֶׁנִּכְנָס, זֹכֵה לְהִבִּין אֶת הַרְחַמְנוּת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ רַחֲמָן עַל כָּל מַעֲשָׂיו, וְכִמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קמ"ה, ט): "טוֹב הַיּוֹי"ה לְכָל, וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו"; וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ חִפְץ־שַׁעַם יִשְׂרָאֵל יַחֲזִיר בְּתִשְׁבָּה שְׁלֵמָה, וְכוּ בְּרִגַע שֹׁשְׁבִים אֵלָיו — הוּא מְקַבֵּלֵם. כְּמֵאמָרָם ו'ל (פְּסָחִים קי"ט): יָדוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא פְּרוּסָה תַּחַת כַּנְפֵי הַחַיּוֹת, כְּדִי לְקַבֵּל בְּעֲלֵי תִשְׁבָּה. מִכָּל הָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים יוֹצֵאת יָד כְּזוֹ, שֶׁמְקַרְבֵּת אֶת כָּל יְהוּדֵי שִׁיחֹזֵר בְּתִשְׁבָּה שְׁלֵמָה. וְלִכֵּן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יוֹמָא פו':): גְּדוּלָּה תִשְׁבָּה, שֶׁבְּשִׁבְלֵי יָחִיד שֶׁעָשָׂה תִשְׁבָּה, מוֹחֲלִים לְכָל הָעוֹלָם כָּלוּ; אָדָם יוֹשֵׁב בִּפְנֵה שְׁלוֹ, מֵלֵא עוֹנוֹת, בֵּר מִיָּנָה, יֵשׁ לוֹ עֵבֶר מְאֹד מְאֹד מְפַקֵּק, עֲשָׂה חֲטָאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים, עִם כָּל זֹאת הוּא מִתְעוֹרֵר בְּתִשְׁבָּה שְׁלֵמָה לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, וּמִתְחִיל לְהִתְפַּלֵּל:

רבוננו של עולם, אָנָּא חָטָאתִי, עֲוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי,
וְהִרְעָ בְּעֵינַיִךְ עֲשִׂיתִי. וְאוֹמֵר אֶת הָאֲמֶת, אֲזִי לֹא רַק
שְׁמַקְבִּלִים אוֹתוֹ בְּתִשׁוּבָה, אֲלֵא זֹכֶה לְעוֹרֵר אֶת כָּל
נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּתִשׁוּבָה, וּמוֹחֲלִים לְכֻלָּם. וּלְזֶה כָּל
יְהוּדֵי יִכּוֹל לְזַכּוֹת, אִם פּוֹנְתוֹ לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה
בְּאֲמֶת.

וְלָכֵן, בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְּקָרִים! מֵאַחֵר שֶׁפָּכַר עֶבֶר
עָלֵינוּ מֵהַ שְׁעֵבֶר, וְאָנוּ רוֹאִים שֶׁכָּל הַתַּאֲוֹת
וְהַמְדוּת רַעוֹת וְהַשְׁטִיּוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, פּוֹרְחִים
כְּעָנָן הַפּוֹרֵחַ, וְכִמוֹ שְׂאוֹמֵר רַבְּנוּ ו'ל (שיחות־הַר"ן,
סִימָן ז'), שֶׁכָּל הַשֶּׁקֶר וְהַתַּאֲוֹת נִדְמִים כְּאֵבֶק
שֶׁנִּתְהַנֶּה מִקֶּרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ שְׂמֵאִירִים בְּתוֹךְ הַבֵּית, וְכָל
הָאֵבֶק נִעֲשֶׂה כְּעָנָן, וּבִרְגַע שְׁסוּגִים אֶת הַתָּרִיס,
הַכֹּל פָּרַח כְּדַמְיוֹן אֶחָד גָּדוֹל. כְּשֶׁאֵדָם בָּא לְגִלּוּי זֶה,
לִדְעַת שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוא נִמְצָא וְאֵין בְּלַעֲדֵיו
נִמְצָא, וּמִתְחַזֵּק בְּאִמּוּנָה, אוֹמֵר רַבְּנוּ ו'ל (סֵפֶר-
הַמִּדּוֹת, אוֹת אִמּוּנָה, סִימָן לג): עַל-יְדֵי אִמּוּנָה הַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוא יִסְלַח לָךְ עַל כָּל עֲוֹנוֹתֶיךָ; וְלָכֵן עָלֵינוּ
לְהִיטֵּת עֲכָשׁוּ ב' מִצְב־רוּחַ טוֹב", וּלְחַזֵּק יְהוּדִים
אַחֵרִים שֶׁיְהִיוּ ב' מִצְב־רוּחַ טוֹב", כִּי עֲוֹנוֹת הָאָדָם
מְכַנִּיסִים בּוֹ דְּאָגוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים לח, ט):
"אֲדָאג מִחֲטָאתִי", כָּל הַדְּאָגוֹת וְהַפְּחָדִים שֶׁעוֹבְרִים

על האדם, זה מעוֹנוֹת ופְּשָׁעִים, וְזֶה מַעֲלִים מִמֶּנּוּ
את האמונה, כּמוֹכּא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (ספֿר־הַמִּדּוֹת,
אות אמונה, סימן כב): הַפֶּשַׁע שֶׁל הָאָדָם מְכַנֵּס כְּפִירָה
לָאָדָם; בְּרָגַע שְׁמַדְלִיקִים אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל,
שֶׁיִּתְחִילוּ לְדַבֵּר אֶל הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוא בְּשֵׁפֶת הָאֵם
שֶׁלָּהֶם, שֶׁזוֹ נִקְרָאת הַתְּבוּדוֹת, כּמוֹכּא (לְקִיטִי־
מוֹתֵר־וֹן, חֶלֶק ב', סִימָן כה): הַהַתְּבוּדוֹת הֵיא מַעֲלָה
עֲלִיּוֹנָה מֵהַפֶּל, דִּהְיִנוּ שְׁאָדָם מְגִיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר
אֵלָיו יִתְבָּרַךְ כְּדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהֵבֵן אֶל אָבִיו,
בְּזֶה מַעֲלָה שֶׁעָשׂוּעִים כָּאלוֹ, שֶׁלֹּא עָלוּ מִימֹת
עוֹלָם. הָרִי כֹל יְהוּדֵי הוּא חֶלֶק אֱלֹוֶךְ מִמַּעַל. וְכֵן
בְּגִשְׁמִיּוֹת אָנוּ רוֹאִים אָדָם שְׁאֵבֵד בֵּן, הוּא נוֹפֵל
בְּעִינֵי עֲצָמוֹ, רוּחוֹ יוֹרֶדֶת, וְהוּא שְׁבוּר כְּחָרָס
הַנִּשְׁפָּר, וְאֵינוּ נָח וְאֵינוּ שׁוֹקֵט, וּמִחֲפֹשׂ אַחֵר בָּנוּ,
אֵינוּ יֵשֵׁן לֹא בַּיּוֹם וְלֹא בַּלַּיְלָה, אֵין לוֹ מְנוּחָה, עַד
שְׁמוּצָא אֶת בָּנוּ, לְבוֹ נֹקֵשׁ וְנוֹקֶף — אִיָּה וְהִיכֵן
בָּנוּ. וְבוֹ בְּרָגַע שְׁמוּצָא אוֹתוֹ, אֵין גְּבוּל לְשִׁמְחָתוֹ.
כְּמוֹכֵן בְּאֵין עֶרֶךְ כָּלֵל, כְּבִכּוֹל, הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־
הוּא, אָנוּ בְּנָיו וְהוּא אָבִינוּ, הוּא רוֹצֶה שְׁנֵהִיָּה אוֹתוֹ
בְּיַחַד, שֶׁתְּמִיד נִזְכָּר אוֹתוֹ וְנִחַשֵׁב מִמֶּנּוּ וְיִנְדַּבֵּר אֵלָיו,
וְנִקְיָם רְצוֹנוֹ, שֶׁהֵן מַצּוּתָיו הַקְדוֹשׁוֹת, תְּמִיד נִלְמַד
חֻקְמָתוֹ, שֶׁזוֹ הַתּוֹרָה הַקְדוֹשָׁה, אֲבָל כִּיּוֹן שְׁאָדָם
מִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, בֶּר מִיָּנ, אֵינוּ מְקַבֵּל חֲנוּךְ
תּוֹרָנִי, אֵינוּ יוֹדֵעַ מַה זֶּה תּוֹרָה וּמַצּוּת, עַד שֶׁשׁוֹכֵחַ

לגמרי מהקדוש-ברוך-הוא, ומסתובב בזה העולם הגשמי והחמרי, כאלו זה טבע, מקרה ומזל, ועוקר עצמו מכל העולמות, ומסתובב בעולם התהו והדמיון, וחושב ש"כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה" (דברים ח, יז), יש, כביכול, להקדוש-ברוך-הוא צער גדול מאד: למה בני אינו מפיר אותי?! למה הוא מרחק ממני, ואינו רוצה לעשות רצוני?! אבל הצדיקים הקדושים הדבוקים בהקדוש-ברוך-הוא אינם נחים, ורצים אחר נשמות ישראל לקרבם אליו יתברך, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן נג), שזה מה שהצדיקים רצים אחר נשמות ישראל לקרבם אליו יתברך, לא בשביל כבוד, אלא רוצים לאוקמא שכינתה מעפרא. השכינה היא נשמות ישראל, שהקדוש-ברוך-הוא השכין אלקותו ביניהם, ועכשו מנחת בעפר, כי רואים הפקרות גדולה ברחובות, פריצות והוללות, עד ששוכחים לגמרי ממנו יתברך, אשר הוא מחיה וממנה ומקיים את הבריאה, והצדיקים הקדושים יודעים, שעם ישראל אף פעם לא יוכלו להתבולל בין האמות, כמאמרם ז"ל (מועד קטן טז:): מה כושי משנה בעורו, אף ישראל משנים במעשיהם מכל האמות; ואף שהקלפות והערכרב מתפשטים על עם ישראל להכשילם בעוונות, לעקדם מהאמונה,

לבוללם בין הגויים, באים אחר־כך הגויים
 בעצמם, ומזכירים לנו שאנו יהודים, וזו הרהרנות
 הכי גדולה על אחינו בני ישראל, שנותרת לנו לעת
 עתה ממנו יתברך, וחושבים שבזה שיהיו רחוקים
 ממנו יתברך, היה לא תהיה, זה יעזר להם, לא
 ולא! הגוי זכיר לך שאתה יהודי, ויצעק עליך:
 יהודי, ז"ד, ועוד יוסיף שמות גנאי. וזה קורה
 היום, אפלו אלו שרחוקים מהקדוש־ברוך־הוא,
 מתורה ומצוות, והולכים לטל בין הגויים וכו',
 אף שאין להם כפה על הראש, או זקן ופאות, הגוי
 מכיר שהם יהודים וצועק: יהודי מזהם, ומוסיף
 עוד שמות גנאי. זה למוד צמק, שנזכר היטב
 שאנו בני הקדוש־ברוך־הוא, ולא יכולים להסתתר
 ממנו יתברך. ולכן הגיע הזמן, שכלנו נחזור
 בתשובה שלמה אליו יתברך. וכך אומרים חכמינו
 הקדושים (מדרש פנחומא, פרק ד'): אין הקדוש־ברוך־
 הוא פוסל לבריה, אלא לכל הוא מקבל, השערים
 נפתחים בכל שעה, וכל מי שמבקש להכנס —
 יכנס. אין אצלו יתברך אפליות, כל נשמות ישראל
 הם חלק אלוך ממעל. ולכן עלינו לדון את כל
 יהודי לבך זכות, כי חכמינו הקדושים אומרים
 (ברכות נז): אפלו ריקנין שבין מלאים מצוות בראש;
 אין דבר כזה יהודי רחוק, יהודי ריק, כל יהודי
 חשוב בעיני הקדוש־ברוך־הוא. וזה מה שאומרים

חכמינו הקדושים (ויקרא ובה, פְּרֹשֶׁה ב'): אָמַר
הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמִשָּׁה, כָּל מֵה שְׁאַתָּה יָכוֹל
לְשַׁבֵּחַ אֶת יִשְׂרָאֵל — שֶׁבַח, לְגִדְלָם וּלְפָאָרָם. מִשָּׁה
רַבְּנוּ הִשְׁתַּדֵּל לְהַגְבִּיחַ אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שִׁיְהִיָּה
לָהֶם "מַצְב־רוּחַ טוֹב", שֶׁזוֹ עֲבוֹדַת הַצַּדִּיקִים
הַקְדוֹשִׁים, שֶׁמְשַׁמְּחִים אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי
לְדַאֲבוּנָנוּ, כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא, נַעֲלָם וְנִסְתָּר מִמֶּנּוּ
אֲמַתַּת מְצִיאָתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְזֶה מְכַנֵּס בּוֹ דְּכָאוֹן
עָצוֹם, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ לָמָּה הוּא עָצוּב, אֲלֵא כְּשֶׁאָדָם
חוֹטֵא, בַּר מִיָּנֵן, נִכְנָסִים בּוֹ שָׂדִים וְרוּחִין וְקַלְפוֹת,
וּמְמַרְרִים חַיֵּיו, כְּמֶאֱמָרָם ו"ל (מִדְּרַשׁ אֲנֹדָה): לָמָּה
נִקְרָא הַשָּׂד קָטֵב מְרִירִי? שֶׁנִּכְנָס בְּאָדָם וּמְמַרֵּר אֶת
חַיֵּיו. הֲנֵה אָנוּ רוֹאִים בְּגִי־אָדָם אוֹמְרִים, שֶׁהֵיוֹם אֵין
שָׂדִים וְרוּחוֹת, אֲזִי בָּאוּ נִרְאָה מֵה קוֹרָה עִם מִצָּב
רוּחוֹ שֶׁל הָאָדָם? הֲנֵה נִמְשָׁךְ לְ"מַצְב־רוּחַ טוֹב",
וְהוּא עֲלִיז וְשִׂמְחָה, וּלְפֶתַע נִכְנָס בּוֹ מַצְב־רוּחַ רַע,
וְכָבֵר אֵינוֹ רוֹצֵה לְהִסְתוֹכֵב בְּחִבְרָה, מְבוֹדֵד עֲצָמוֹ
מִבְּנֵי־אָדָם, סוֹגֵר עֲצָמוֹ בְּחִדְרוֹ, שׁוֹכֵב בְּמִטָּה
בִּיָּאוֹשׁ וּבְדִכְפָּאוֹן, כְּאֵלוֹ אָבֵד מְנוֹס וְתִקְוָה מְמוֹנָה.
מֵאַיִן זֶה בָּא? אֲלֵא שֶׁד נִכְנָס בּוֹ, רוּחַ רָעָה, קָטֵב
מְרִירִי, שֶׁמְמַרֵּר אֶת הַחַיִּים.

וְלָכֵן הִגִּיעַ הַזְמַן, שֶׁנִּחְזֹר כָּלֵנוּ בְּתִשְׁבּוּחַ שְׁלֹמֹה
לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁזוֹ הַתְּשִׁיבוֹת הִכִּי גְדוֹלָה

אָצלו יתברך, כמו שאומרים חכמינו הקדושים (מדרש אגדה): רחמי של הקדוש־ברוך־הוא מרבים על ישראל מעולם, בין על רשעים שבהם ובין על צדיקים שבהם, פֿלנו בני הקדוש־ברוך־הוא, ולכן עלינו לאהב אחד את השני. וזה הסימן אם באמת חזרנו בתשובה, ואם באמת נתקבלה תשובתנו בשמים — אם אנו אוהבים את הזולת, אם אנו רוצים לראות את הטוב של הזולת, סימן ששבו בתשובה, ונתקבלה תשובתנו בשמים. אבל אם יש לבני־אדם טענות זה על זה, ומזלזלים זה בזה, ומפל שפן שמדברים רע זה על זה, עוקרים את נשמות ישראל משרשם, סימן שעדין אנו רחוקים מחזרה בתשובה, ועדין אנו רחוקים מִכף שנתקבלה תשובתנו בשמים. כי באמת כל אחד משתקק לשוב בתשובה, רואים הרבה נשמות ישראל ששבו בתשובה, אבל אינם יודעים אם זו נקראת חזרה בתשובה והאם נתקבלה תשובתם? ! אף הסימן הוא — אם אני רוצה להפֿלל ולהתאחד עם כָּלל נשמות ישראל, סימן ששבתי בתשובה ותשובתי מקבלת בשמים. לכן, בני ובנותי היקרים! הבה נתאחד זה עם זה, כמאמרם ו"ל (תנא דבי אליהו רבה, פרק כח): אִמַר הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְיִשְׂרָאֵל, בְּנִי, אֶהְיֶה! מָה אֲנִי מִבְּקֵשׁ מִכֶּם? אֵלָּא שְׂתִּהְיוּ אוֹהֲבִים זֶה אֶת זֶה, וְתִהְיוּ מִכְּבָּדִים זֶה אֶת

זה, כי פְּשִׁיְהוּדִים אוֹהֲבִים וּמְכַבְּדִים זֶה אֶת זֶה, אֵין נַחֲת־רוּחַ יוֹתֵר גְּדוֹלָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ מְזוֹ. וְלִכֵּן עָלֵינוּ לְשַׁמֵּחַ אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי, לְהַכְנִיס "מַצַּב־רוּחַ טוֹב" בְּכָל אֶחָד; כִּי כְּשֶׁאֲדָם שְׂבוּר וְרָצוֹן וּמִדְּכָא בְּדִכְאוֹן פְּנִימִי מְאִיזוּ סִבָּה שְׁלֵא תַהֲיָה, וְהוֹלְכִים לְחִזְקוֹ וּלְעוֹדְדוֹ וּלְשַׁמְחוֹ, הַמְשַׁמֵּחַ הוּא בֶּן עוֹלָם הֵבָא. כְּמוֹ שֶׁסִּפְּרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תַּעֲנִית כב). עַל רַבִּי בְרוּקָא, שֶׁהֵלֵךְ לְטִיֵּל עִם אֱלֹהֵיו הַנִּבְיָא, וּשְׁאָלוּ: הֵאֵם בְּשׁוֹק הִזֶּה נִמְצְאִים כְּאֵלוֹ שֶׁהֵם בְּנֵי עוֹלָם הֵבָא? וְעָנָה וְאָמַר לוֹ אֱלֹהֵיו הַנִּבְיָא: לֹא! וְהִנֵּה הֵם רוֹאִים מִרְחוֹק בָּאִים שְׁנֵי אֲנָשִׁים, הַצָּבִיעַ עֲלֵיהֶם אֱלֹהֵיו הַנִּבְיָא וְאָמַר: אֵלֹו בְּנֵי עוֹלָם הֵבָא. רַץ רַבִּי בְרוּקָא אֶל שְׁנֵיהֶם וּשְׁאָלָם: מָה מַעֲשִׂיכֶם? וְאָמְרוּ: אָנוּ בְּדַחְנִים, אִם אָנוּ רוֹאִים אֲנָשִׁים עֲצוּבִים, אָנוּ מְשַׁמְּחִים אוֹתָם, אִם אָנוּ רוֹאִים שְׁנֵי אֲנָשִׁים רַבִּים בִּינֵיהֶם, אָנוּ מַתְאַמְצִים לְהַשְׁלִים בֵּינֵיהֶם. וּבִאֲמַת כָּל הַמַּחֲלָקֶת וְהַקִּטְטוֹת בָּאוֹת מִהֶסֶם"ךְ-מ"ם, שֶׁכָּל כַּחוֹ 'הַפֶּרֶד וּמִשְׁל', כִּי כָּלָנוּ אַחִים וְאַחִיוֹת, כָּלָנוּ בְּנֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כָּלָנוּ בְּנֵי עִם אֶחָד נַחֲנוּ, וּמִמָּה נּוֹבֵעַ שְׁנֵיהֶם כָּל-כֶּךָ מְפַלְגִים, מְפַלְגוֹת מְפַלְגוֹת, כְּדוֹר הַהִפְלָגָה? אֵין זֹאת אֱלֹא הֶסֶם"ךְ-מ"ם הַרָּשָׁע, שֶׁהוּא מְפַלֵּג אֶת הָעַם, הוּא גּוֹרֵם שְׁיָהִיו הַסְּתוֹת פְּרוּעוֹת נִגְדַּ עֲדָה זֹו אוֹ נִגְדַּ עֲדָה זֹו, כִּי זֹו כָּל חַיּוֹתוֹ — פְּרוּדִים, אֵף בּוֹ בְּרַגַע שְׁנַתְגָּלָה

אמתת מציאותו יתברך, שאין בלעדיו יתברך כלל, ודבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון, אז יתפרדו כל פועלי און, נתבטל כל הרע, ויש "מצב־רוח טוב", ורוקדים ושרים ביחד. כי מהיכן באות המחלוקות והמריבות והאי הבנות? מהדמיון שהורס את האדם, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן כה): כשאדם חוטא, בר מינן, מתגבר ומתפשט עליו הדמיון, ומדמה בדעתו כאלו חברו רוצה רק את הרע שלו, ואז מתעורר גם הרע שבו כלפי הזולת.

על־כן, בני ובנותי היקרים! הבה נשלים זה עם זה, כי כך אומרים חכמינו הקדושים (שבת י'): שמו של הקדוש־ברוך־הוא שלום; ברגע שאנו מגלים את הבורא יתברך שמו — נעשה שלום. ואין עוד דבר חשוב אצלו יתברך כמו שלום, כמאמרם ז"ל (עקצין פרק ג'): לא מצא הקדוש־ברוך־הוא כלי המחזיק ברכה אלא השלום. ולכן תלמידי החכמים, שהם הצדיקים האמתיים, מוסרים נפשם שיהיה שלום בין עם ישראל, כמאמרם ז"ל (ברכות סד): תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם; סימן שהם תלמידי חכמים אמתיים, צדיקי אמת — אם עז רצונם וכסופם להרבות

בשלום הבריות. לא־כן רברבי עשו, רבני עשו, גדולה תשוקתם ועז חפצם להרבות פירות בין נשמות ישראל, והם גונבים וגוזלים, נוטלים פספי צבור לצורך עצמם, ועושים עשן שלא יראו את השחיתות והגזלות שלהם. ולכן אם רואים אחד מרבה במחלקת, צריכים לידע שהוא שקרן, רמאי וצבוע, כי הצדיקים האמתיים הדבוקים בהקדוש־ברוך־הוא, אינם צריכים את הכסף והטובות שלנו, הם דבקים בו יתברך בשמות ויחודים, ומוסרים נפשם לנסע מעיר לעיר, ממושבה למושבה, ממדינה למדינה, לקרב נשמות ישראל אליו יתברך, ולגלותו יתברך לכל באי עולם. ולכן אשרי מי שמקרב אל הצדיק האמת, שנותן לנו להרגיש מה זה "מצב־רוח טוב", ומחדיר בנו אמונה. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי־מנהג"ן, חלק א', סימן ז'), שעצות הצדיק הן עצות מעולם הבא, כי הצדיק אינו נמצא בזה העולם, אף שמסתובב פה, אבל כל מחו ונשמתו בעולמות העליונים. ולכן הוא מבין בגדלת ישראל, פמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי־מנהג"ן, חלק א', סימן עט), שמשנה רבנו היה נכלל לגמרי באין סוף ברוך הוא, והיה ענו גדול, כמו שקתוב (במדבר יב, ג): "והאיש משה ענו מכל האדם אשר על פני האדמה". ולכן מסר נפשו בשביל כל עם ישראל בעת שעשו את העגל,

שְׁהִיָּה כָּלֹל מִשְׁלֵשׁ הָעֲבֵרוֹת הַכִּי חֲמוּרוֹת: עֲבוּדָה זָרָה, גְּלוּי עֲרִיּוֹת, שְׁפִיכוֹת דָּמִים; וְאַף־עַל־פִּי־כֹן מֹשֶׁה רִבְּנוּ הַפִּיר בַּגְּדֵלֶת יִשְׂרָאֵל, וּמָסַר נַפְשׁוֹ בַּעֲבוּרָם, וּכְמֵאֲמָרָם ו"ל (מִנְחוֹת סה:): מֹשֶׁה אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל הָיָה; וְכֵן כָּל הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים הַדְּבוּקִים בַּתּוֹרָה, וְלוֹמְדִים לְשִׁמָּה, לְשֵׁם אֵל עוֹלָם, הֵם מִתְּנַהֲגִים בְּפִשְׁטוּת וּבְתַמִּימוּת, לוֹמְדִים וּמְתַפְּלִים וּמְקַיִּמִים אֶת הַמִּצְוֹת בְּשִׂמְחָה וּבְדִבְקוּת, אֱלוּ הַחֲכָמִים אֵינָם צָרִיכִים כֶּסֶף וְכֹבֵד, הֵם רוֹצִים רַק לְהַחֲזִיר אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה. וְמָה עוֹשֶׂה הַסֵּם־דָּמִים? מְעוֹרֵר עֲלֵיהֶם מְרִיבָה, שִׁינְדְּבוּ עֲלֵיהֶם כָּל דָּבָר אָסוּר, כְּפִי שֶׁמִּצִּינוּ אֲצֵל מֹשֶׁה רִבְּנוּ, שֶׁקָּם עָלָיו קִרְחַ וּמֵאֲתִים חֲמָשִׁים רַע־כְּנִים, אֵף לְבִסּוֹף כָּלֵם נִכְלְעוּ בְּאֲדָמָה. וְלִכֵּן עָלִינוּ לְבַקְּשׁוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁנִזְכֶּה בְּאַמֶּת לָשׁוּב בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה, וְלֵאמֹר אֵת כָּל יְהוּדִי, וְלִהְיוֹת בּוֹ אֲמוּנָה וּבִטְחוֹן, וְלִהְיוֹת בְּנֵשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל "מִצְב־רוּחַ טוֹב", שֶׁכֵּלֵם יִהְיוּ שְׂמֵחִים, כִּי אֵין מִצְוָה גְּדוּלָּה מִשְׂמָחָה, כְּמוֹכָא בְּדִבְרֵי רִבְּנוּ ו"ל (לְקוּשִׁי־מוֹהֲרָן), חֶלֶק ב', סִימָן כד): מִצְוָה גְּדוּלָּה לֵהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, וְתִכְּף־וּמִיד כְּשֶׁאֲדָם זֹכֶה לָשׁוּב בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה לְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, עֲבֵרָה גְּדוּלָּה כִּשְׁהוּא בַּעֲצָבוּת, וְצָרִיכִים לְהַכְרִיחַ עַצְמוֹ לֵהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, אֲשֶׁר קָשָׁה לְהַגִּיעַ אֵלֶיהָ, כִּי טָבַע שֶׁל הָאָדָם

שְׁנִמְשֵׁךְ אַחֲרֵי הַעֲצָבוֹת וְהַעֲצָלוּת. וְגַם חֲכָמִי
הֶרֹפְאִים אוֹמְרִים, שְׁכָל הַמַּחְלוֹת בָּאוֹת מִדְּבִאָּוֶן
פְּנִימִי. וְלִכֵּן רֹפֵא צָרִיף לִהְיוֹת קֶצֶת פְּסִיכּוֹלוֹג,
לְחַזֵּק אֶת הָאָדָם, לְהַכְנִיס בּוֹ תְּקוּהָ, וְלֹאמַר לוֹ: "אַל
תִּדְאָג, יִהְיֶה בְּסִדְרְךָ" וְכו', הַדְּבוּרִים הֵלְלוּ מַעֲוָדִים
אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְזֹאת עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת — לְחַזֵּק
אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וְלַעֲוֹדָדָם, שִׁיְהִיָּה שְׁלוֹם אִמְתִּי,
וְאִזּוֹ יִהְיֶה כָּלֵם בְּשִׁמְחָה, וְעַד כִּדִּי כֵּךְ, שְׂאוֹמְרִים
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (וַיִּקְרָא רַבָּה, פֶּרֶשָׁה ט', סִימָן ט'):
גְּדוֹל שְׁלוֹם, שֶׁכְּשֶׁמֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ בָּא, אֵינּוּ פּוֹתַח
אֶלָּא בְּשְׁלוֹם. כָּל עֲנִין מָשִׁיחַ צִדְקָנוּ שְׂאֵנוּ מִצָּפִים
שִׁיבּוֹא וַיִּגְאֲלֵנוּ, כָּל עֲנִינוּ רַק שְׁלוֹם. וּבִזְהָ שְׂאֵנוּ
עוֹסְקִים עִתָּה — בַּעֲשִׂית שְׁלוֹם בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל,
בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, בֵּין אִישׁ לְרֵעֵהוּ, בֵּין יִשְׂרָאֵל
לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים, בִּזְהָ מְקַרְבִּים אֶת הַגָּאֲלָה. וְלִכֵּן
אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מִדְּרַשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים ד', כט):
אֵין אֱלֹהֵהוּ בָּא לֹא לְרַחֵק וְלֹא לְקַרֵּב אֶלָּא לַעֲשׂוֹת
שְׁלוֹם בְּעוֹלָם; כִּי לִפְנֵי שִׁיבּוֹא מָשִׁיחַ, יָבּוֹא קֹדֶם
אֱלֹהֵהוּ הַנִּבְיָא, וַיַּעֲשֶׂה שְׁלוֹם בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. כִּי
אִי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לַגָּאֲלָה, אֶלָּא עַל־יְדֵי שְׁלוֹם. וְאַף
שֶׁדָּבָר זֶה בָּא לָנוּ מֵאֵד קִשְׁיָה, כִּי טִבֵּעַ שֶׁל הָאָדָם,
שִׁישׁ בּוֹ רַע בְּטִבְעוֹ, כִּי יֵצֵר לֵב הָאָדָם רַע מִנְּעוּרָיו
(בְּרָאשִׁית ח, כא), מִמֶּרֶר לוֹ אֶת הַחַיִּים, וּמִזֶּה בָּאוֹת
כָּל הַמְּרִיבוֹת, שְׂאָדָם חוֹשֵׁב שֶׁהַזִּילָת יָכוֹל לְקַחַת

ממנו משהו, אשר באמת אומרים חכמינו
 הקדושים (יומא לח.): בשמך יקראוך ובמקומך
 יושבוך, אין אדם נוגע במה שמוכן לחברו, ואין
 מלכות נוגעת במלכות חברה אפלו כמלא נימא;
 אז מה עלינו לפחד מהזולת? אף אחד לא יכול
 לקחת מאתנו מאומה! ואם אנו נחזיר בעצמנו
 אמונה פשוטה זו, לא נפחד משום בריה שבעולם,
 ותמיד נהיה ב"מצב־רוח טוב", ונאהב את כל
 יהודי, ואז נזכה לראות במו עינינו בגלוי שכינוהו,
 אמן ואמן!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

הקונטרס הקדוש הזה הודפס לזכות
 גבי מרים בת אמלי אסתר לרפואה
 שלום אליהו בן גבי מרים לזיווג הגון
 יוסף בן רבקה לרפואה שלימה
 זהבית בת דניו רבקה
 שלמה מאיר בן דניו רבקה
 נתנאל בן דניו רבקה
 אברהם בן רחל
 אמילי בת אמנדה
 רבקה בת שושנה
 יונתן בן נעמי

לעילוי נשמת
 יוסף ג'אן בן אינס
 שלמה ג'ורג' בן אלן
 מאיר בן עידה

הקונטרס הקדוש הזה הודפס להצלחת
יניב בן תקוה
רחל' חיה בת דינה
עדן בת ציפורה
מלכה בת יניב
אורייה בת עדן

תקוה בת שפיקה
שפיקה בת מרים
יואב בן תקוה
קרן בת מרטין
נועם נתן בן קרן
אדל בת קרן
רמי חיים בן תקוה
אירית בת שפיקה
מאיר בן מרסל
דינה בת רוזה
בנימין בן אסתר

לרפואת אילנה יעל' בת פסי אביגיל

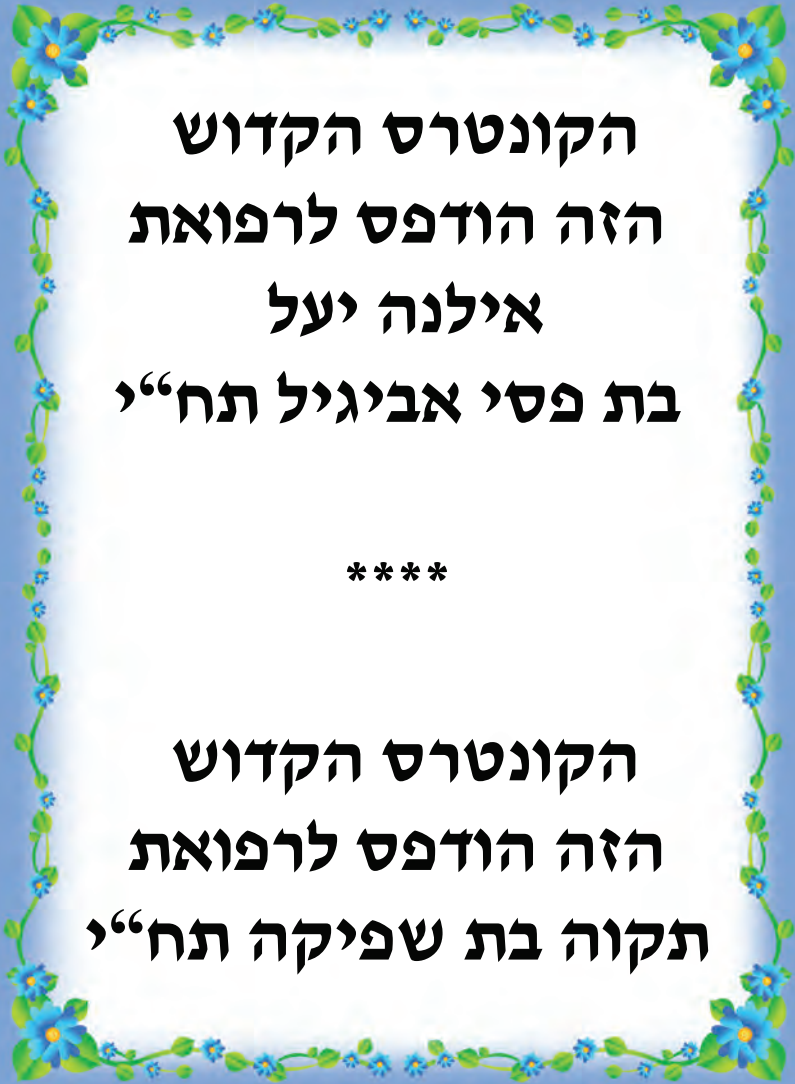
לעילוי נשמת
דני בכר בן סוזן
נוי כהן בן אירית
אלירן בן לידיה
רחמים בן אהובה

הקונטרס הקדוש הזה הודפס להצלחת

אברהם בן פארי
נוריאל בן פארי
אלמוג גבריאל בן נאזה
רון בן חביבה
חביבה בת ויקטוריה
אביב אברהם בן אסתר
משה יוחנן טל טוב בן רות
טליה בת מזל
מזל בת גרציה
איתן בן אילנה
רויטל בת אילנה
שמחה בת אילנה
ראובן בן אילנה

משה בן וידה
נועם בת ויויאן
חן בן ויויאן

לעילוי נשמת
שמואל סוויד בן חמוש
ויויאן בת רחל
אוליביה בת רות פאיזה
אילנה בת חבו
אליהו בן חתון

**הקונטרס הקדוש
הזה הודפס לרפואת
אילנה יעל
בת פסי אביגיל תח"י**

**הקונטרס הקדוש
הזה הודפס לרפואת
תקוה בת שפיקה תח"י**

סוד ה' לִירָאֵיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם
זֶה שְׁמוֹ נָאָה לוֹ

תְּקוּנַת הַכֶּלֶל

תְּקוּנַת נִוְרָא וְנִפְלָא מְאֹד מְאֹד לְכָל־לִיּוֹת הַחֲטָאִים
וְהוּא פֶּגֶם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לִיצְלָן

*

וּמִסְגָּל מְאֹד גַּם לְפִרְנֶסָה וּלְהַצְלָחָה בְּכָל
הָעֲנִינִים בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת
אֲשֶׁר־י מִי שְׂיֵאמְרֵם בְּכָל יוֹם

*

יִסְדּוּ, תִּקְנּוּ, גִּלּוּ וְצוּהוּ לְפִרְסָמוֹ לְכָל יִשְׂרָאֵל,
רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹרֵי הַגָּנוּז וְהַצָּפוּן,
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵנוּ
רַבֵּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

*

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

טוב לומר לפני אמירת העשרה מזמורים :

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש, צדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה לוי נריעה לצור ישענו : נקדמה פניו בתודה, בזמרות נריע לו : כי אל גדול יי, ומלך גדול על כל אלהים :

קודם שיתחיל תהלים יאמר :

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי, לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה ברחימו על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל :

טז א מכתם לדוד, שמרני אל כי חסיתי בך : ב אמרת לוי אנני אתה, טובתי כל עליך : ג לקדושים אשר בארץ המה, ואדירי כל חפציכם : ד ירבו עצבותם אחר מהרו כל אסיר נסביהם מדם, ובל אשא את שמותם על שפתי : ה יי מנת חלקי וכוסי, אתה תומיך גורלי : ו חבלים נפלו-לי בנעמים, אף נחלת שפיה עלי : ז אברך את יי אשר יעצני, אף לילות יסרוני כליותי : ח שויתי יי לנגדי תמיד, כי מימיני כל אמוט : ט לכן שמח לבי ויגל כבודי, אף בשרי ישכן לבטח : י כי לא תעזב נפשי לשאול, לא תתן חסידך לראות שחת : יא תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך, נעמות בימיך נצח :

לב א לדוד משכיל אשרי נשוי פשע כסוי חטאה : ב אשרי אדם לא יחשב יי לו עון, ואין ברוחו רמיה : ג כי החרשתי בלו עצמי, בשאגתי כל היום : ד כי יומם ולילה תכבד עלי ידך נהפך לשדי, בחרבני קיץ סלה : ה חטאתי אודיעך ועוני לא כסיתי, אמרתי אודה עלי פשעי ליי, ואמה נשאת עון חטאתי סלה : ו על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצוא רק לשטף מים רבים, אליו לא יגיעו : ז אתה סתר לי מצר תצרני רני פלט תסובבני סלה : ח אשכילך ואורך בדרך זו תלך, איצעה עליך

תקון הכללי

כט

עֵינֵי: ט אל תהיו כסוס כפָּרָד אין הבין בַּמָּתַג וְרָסָן עֲדִיו לְבָלוֹם, בַּל קֹרֵב
אֵלֶיךָ: י רבים מְכַאוֹבִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטֵחַ בֵּינִי, חֲסֵד יִסּוּבְכֶנּוּ: יא שִׁמְחוּ
בֵּינִי וּגְיִלוּ צִדִּיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לִבִּי:

מזא א לִמְנַצַּח מְזֻמּוֹר לְדָוִד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל, בְּיוֹם רָעָה
יִמְלֻטָהוּ יִי: ג יִי יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ וְאֲשֶׁר בְּאַרְץ, וְאֵל תִּתְּנֵהוּ בְּנֶפֶשׁ אִיבִיו:
ד יִי יִסְעֲדֵנּוּ עַל עֶרֶשׁ דָּוִי, כָּל מִשְׁכָּבוֹ הִפְכָּת בְּחִלּוֹ: ה אֲנִי אֲמַרְתִּי יִי
חֲנֻנִי, רָפָאָה נִפְשִׁי כִי חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבִי יֹאמְרוּ רַע לִי, מִתִּי יָמוֹת
וְאֶבֶד שְׁמוֹ: ז וְאִם בָּא לְרֹאוֹת שְׁוֹא יִדְבֹר, לְבוּ יִקְבֹּץ-אֶנּוּ לוֹ יֵצֵא לַחוּץ
יִדְבֹר: ח יַחַד עָלִי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל שִׁנְאִי, עָלִי יִחְשְׁבוּ רָעָה לִי: ט דָּבָר בְּלִיעֵל
יִצּוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לָקוֹם: י גַּם אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר בִּטְחָתִי
בּוֹ אוֹכֵל לֶחֶמִי, הִגְדִּיל עָלַי עֵקֶב: יא וְאַתָּה יִי חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי, וְאֲשַׁלְמָה
לָהֶם: יב בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִי חֲפָצָתְּ בִּי, כִּי לֹא יִרְעַ אִיבִי עָלַי: יג וְאֲנִי בְּתִמִּי
תִּמְכַּת בִּי, וְתַצִּיבֵנִי לִפְנֵיךְ לְעוֹלָם: יד בְּרוּךְ יִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהַעוֹלָם וְעַד
הַעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

מזב א לִמְנַצַּח מִשְׁכִּיל לְבָנֵי קִרַח: ב כֹּאֵיל תַעְרַג עַל אִפְסִי מִיֹּם, כֵּן
נִפְשִׁי תַעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים: ג צִמְאָה נִפְשִׁי לְאֱלֹהִים לֹאֵל חִי מִתִּי אֲבּוֹא,
וְאַרְאָה פָּנֵי אֱלֹהִים: ד הִיתָה לִי דְמַעְתִּי לֶחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּאָמַר אֵלִי
כָּל הַיּוֹם אֵיִה אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה אֲזַכְּרָה וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי נִפְשִׁי כִי אֶעְבֹר בְּסֶף
אֲדָדִם עַד בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן חוֹגֵג: ו מֵה תִּשְׁתַּחֲוִּי
נִפְשִׁי וְתִהְיֶה עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדֵנּוּ יִשׁוּעוֹת פָּנִינוּ: ז אֵלֶּה
עָלַי נִפְשִׁי תִּשְׁתַּחֲוֶה עַל כֵּן אֲזַכְּרָךְ מֵאַרְץ יִרְדֵּן, וְחֲרָמוֹנִים מִהַר מִצְעֹר:
ח תִּהְיֶה אֵל תִּהְיֶה קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרֶיךָ כָּל מִשְׁבְּרֶיךָ וּגְלִיף עָלַי עֲבֹר: ט
יוֹמָם יִצְוֶה יִי חֲסֵדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי, תִּפְלֶה לֹאֵל חַיִּי: י אוֹמְרָה לֹאֵל
סִלְעִי לָמָּה שָׁכַחְתָּנִי לָמָּה קִדַּר אֶלְךָ בְּלַחֲץ אוֹיֵב: יא בְּרִצָּח בְּעֲצָמוֹתִי
חֲרָפוֹנִי צוּרֶיךָ, בְּאֶמְרָם אֵלִי כָּל הַיּוֹם אֵיִה אֱלֹהֶיךָ: יב מֵה תִּשְׁתַּחֲוִּי
נִפְשִׁי וּמֵה תִּהְיֶה עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדֵנּוּ יִשׁוּעוֹת פָּנִי וְאֵלֶּהִי:

נט א לִמְנַצַּח אֵל תִּשְׁחַת לְדָוִד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח שְׁאוֹל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבֵּית
לְהַמִּיתוֹ: ב הַצִּילֵנִי מֵאִיבֵי אֱלֹהֵי מִמְתְּקוֹמִי תִּשְׁבְּכֵנִי: ג הַצִּילֵנִי מִפְּעֵלִי

אָן, ומאַנשי דמיס הושיעני: ד כי הנה אָרבו לנפשי יגורו עלי עזים,
לא פשעי ולא חטאתי יי: ה בלי עון ירצון ויכוננו עורה לקראתי ודאָה:
ו ואתה יי אלהים צבאות אלהי ישראל הקיצה לפקד כל הגוים אל
תחן כל בגדי און סלה: ז ישוּבו לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר: ח
הנה יביעון בפייהם תרבות בשפתותיהם, כי מי שמע: ט ואתה יי
תשחק למו תלעג לכל גוים: י עזו אליך אשמרה כי אלהים משגבי: יא
אלהי חסדי יקדמני, אלהים יראני בשרי: יב אל תהרגם פן ישכחו עמי
הניעמו בחילך והורידמו, מגננו אדני: יג חטאת פימו דבר שפתימו
וילכדו בגאונים ומאלה ומפחש יספרו: יד פלה בחמה פלה ואינמו
וידעו כי אלהים משל ביצקב לאפסי הארץ סלה: טו וישבו לערב יהמו
ככלב ויסובבו עיר: טז המה יניעון לאכל, אם לא ישבעו וילינו: יז ואני
אשיר עזך ואונן לבקר חסדך כי היית משגב לי ומנוס ביום צר לי: יח
עזי אליך אשמרה, כי אלהים משגבי אלהי חסדי:

עז א למנצח על ידותון לאסף מזמור: ב קולי אל אלהים ואצעקה,
קולי אל אלהים והאזין אלי: ג ביום צרתי אדני דרשתי ידי לילה נגרה
ולא תפוג, מאנה הנחם נפשי: ד אצברה אלהים ואהמיה, אשיחה
ותמעטף רוחי סלה: ה אחזת שמרות עיני, נפעמתי ולא אדבר: ו
חשבתי זמים מקדם, שנות עולמים: ז אצברה נגינתי בלילה עם לכבי
אשיחה, ויחפש רוחי: ח הלעולמים יזנח אדני, ולא יסיף לרצות עוד:
ט האפס לנצח חסדו, גמר אמר לדר ודר: י השכח חנות אל אם קפץ
באף רחמי סלה: יא ואמר חלותי היא שנות ימין עליון: יב אצכור
מעללי יה כי אצברה מקדם פלאך: יג והגיתי בכל פעלך, ובצלילותך
אשיחה: יד אלהים בקדש דרכך מי אל גדול כאלהים: טו אתה האל
עשה פלא, הודעת בעמים עזך: טז גאלת בזרוע עמך בני יצקב ויוסף
סלה: יז ראוד מים אלהים ראוד מים יחילו, אף ירגזו תהמות: יח זימו
מים עבות קול נתנו שחקים, אף חצצריך יתהלכו: יט קול רעמך בגלגל
האירו ברקים תבל, רגזו ותרעש הארץ: כ בים דרכך ושבילך במים
רבים ועקבותיך לא נדעו: כא נחית כצאן עמך ביר משה ואהרן:

צ א תפלה למשה איש האלהים אדני מעון אתה היית לנו בדר ודר:
 ב בטרים הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל, ומעולם עד עולם אתה אל: ג
 תשב אנוש עד דכא, ותאמר שובו בני אדם: ד כי אלף שנים בעיניך
 כיום אתמול כי יעבר ואשמורה בלילה: ה ורמתם שנה יהיו, בבקר
 כחציר יחלף: ו בבקר יציץ וחלף, לערב ימולל ויבש: ז כי כלינו
 באפה, ובחמתך נבהלנו: ח שטה עונתינו לנגדך, עלמנו למאור פניך:
 ט כי כל ימינו פנו בעברתך, כלינו שנינו כמו הגה: י ימי שנותינו
 בהם שבעים שנה ואם בגבורת שמונים שנה ורהבם עמל ואון, כי גז
 חיש ונצפה: יא מי יודע עז אפך, וכיראתך עברתך: יב למנות ימינו
 פן הודע, ונבא לבב חכמה: יג שובה יי עד מתי, והנחם על עבדיך:
 יד שבענו בבקר חסדך, ונרננה ונשמחה בכל ימינו: טו שמחנו כימות
 עניתנו, שנות ראינו רעה: טז יראה אל עבדיך פעלך, והדרך על בניהם:
 יז יהי נעם אדני אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו
 כוננהו:

קה א הודו ליי קראו בשמו, הודיעו בעמים עלילותיו: ב שירו לו
 זמרו לו, שיחו בכל נפלאותיו: ג התהללו בשם קדשו, ישמח לב
 מבקשי יי: ד דרשו יי וצו, בקשו פניו תמיד: ה זכרו נפלאותיו אשר
 עשה, מפתיו ומשפטי פיו: ו זרע אברהם עבדו, בני יעקב בחיריו: ז
 הוא יי אלהינו בכל הארץ משפטי: ח זכר לעולם בריתו, דבר צנה
 לאלף דור: ט אשר כרת את אברהם, ושבועתו לישיחק: י ויעמידה
 ליעקב לחק, לישראל ברית עולם: יא לאמר לך אתן ארץ כנען,
 חבל נחלתכם: יב בהיותם מתי מספר, כמעט וגורים בה: יג ויתהלכו
 מגורי אל גוי, מממלכה אל עם אחר: יד לא הניח אדם לעשקם, ויכוח
 עליהם מלכים: טו אל תגעו במשיחי, ולנביאי אל תרעו: טז ויקרא
 רעב על הארץ, כל משה-לחם שבר: יז שלח לפניהם איש, לעבד נמכר
 יוסף: יח ענו בכבל וגלו, ברזל באה נפשו: יט עד בא דברו, אמרת
 יי צרפתהו: כ שלח מלך ויתירהו, משל עמים ויפתחהו: כא שמו אדון
 לביטו, ומשל בכל קנינו: כב לאסר שריו בנפשו, וזקניו יחבס: כג ויבא
 ישאל מצרים, ויעקב גר בארץ חם: כד ויפר את עמו מאד ויעצמהו
 מצרי: כה הפך לבם לשנא עמו, להתנבל בעבדיו: כו שלח משה עבדו,

אהרן אשר בחר בו: כו שמו בם דברי אותיות, ומפתים בארץ חם: כח שלח חשך ויחשך, ולא מרו את דברו: כט הפך את מימיהם לדם, וימת את דגתם: ל שרץ ארצם צפרדעים, בחדרי מלכיהם: לא אמר ויבא ערב, כנים בכל גבולם: לב נתן גשמייהם ברד, אש להבות בארצם: לג ויך גפנם ותאנתם, וישבר עץ גבולם: לד אמר ויבא ארבה, וילק ואין מספר: לה ויאכל כל עשב בארצם, ויאכל פרי אדמתם: לו ויך כל בכור בארצם, ראשית לכל אונם: לו ויוציאם בכסף וזהב, ואין בשבטיו כושל: לח שמח מצרים בצאתם, כי נפל פחדם עליהם: לט פרש ענן למסד, ואש להאיר לילה: מ שאל ויבא שלו, ולחם שמים ישביעם: מא פתח צור ויזוכו מים, הלכו בציות נהר: מב כי זכר את דבר קדשו, את אברהם עבדו: מג ויוצא עמו בששון ברנה את בחיריו: מד ויתן להם ארצות גוים, וצמל לאמים יירשו: מה בעבור ישמרו חקיו, ותורתיו ינצרו הללויה:

קלז א על נהרות בכל שם ישבנו גם בכינו, בזכרנו את ציון: ב על ערבים בתוכה תלינו כנרותינו: ג כי שם שאלנו שובינו דברי שיר ותוללינו שמחה, שירו לנו משיר ציון: ד איך נשיר את שיר יי על אדמת נגר: ה אם אשכחך ירושלם תשכח ימיני: ו תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלם על ראש שמחתי: ז זכר יי לבני אדם את יום ירושלם האמרים ערו ערו, עד היסוד בה: ח בת בכל השודדה אשרי שישלם לך, את גמולך שגמלת לנו: ט אשרי שיאחז ונפץ את עלליך אל הסלע:

קנ א הללו יה הללו אל בקדשו, הללוהו ברקיע צו: ב הללוהו בגבורתיו, הללוהו כרב גדלו: ג הללוהו בתקע שופר, הללוהו בנגבל וכנור: ד הללוהו בתף ומחול, הללוהו במנים וצגב: ה הללוהו בצלצלי שמע, הללוהו בצלצלי תרועה: ו כל הנשמה תהלל יה הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון לשועת ישראל בשוב יי שבות עמו יגל יעקב וישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיי מעוזם בעת צרה: ויעזרם יי ויפלטם ויפלטם מרשעים ויושיעם כי חסו בו:

הקונטרס הקדוש הזה
הודפס להצלחת
כ"ק מורנו ורבינו הרב
לעזער שליט"א

י' צחק שמואל אהרן בן רעכיל
איש אשר רוח בו
שהקדוש ברוך הוא
ימלא אותו בכוחות
לגלות את האמונה הקדושה
בעולם כפי שקיבלה מכ"ק
מוהרא"ש הצדיק מיבנאל
זי"ע

הקונטרס הקדוש הזה
הודפס לזכות
מורנו ורבנו
כ"ק אדמו"ר
מוהרא"ש הצדיק מיבנאל
רבי אליעזר שלמה
בן הגאון
רבי מנחם זאב
עלה בסערה השמימה
י"ז שבט תשע"ה
זיע"א